

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2382/2018
15.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Весна Лакетић адвокат из ..., против туженог „Eaton electric“ ДОО из Сремске Митровице, чији је пуномоћник Владимир Милић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћању на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 442/18 од 18.06.2018. године, у седници већа одржаној дана 15.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 442/18 од 18.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 16/17 од 30.11.2017. године, ставом првим изреке, поништено је решење туженог број 1913/2015 од 28.05.2015. године као незаконито и обавезан тужени да у року од осам дана по правноснажности пресуде врати тужиљу у радни однос, закључи са њом уговор о раду и призна јој сва права из радног односа која јој по закону припадају, те да је распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми и радним способностима, све под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова парничног поступка исплати тужиљи износ од 367.500,00 динара у року од осам дана по правноснажности пресуде под претњом извршења, док је одбијен тужиљин захтев за износ од 49.500,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 442/18 од 18.06.2018. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена и решење о трошковима парничног поступка садржано у пресуди Основног суда у Сремској Митровици П1 16/17 од 30.11.2017. године делимично преиначено у усвајајућем делу, тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 334.500,00 динара, а у преосталом делу жалба туженог је одбијена и пресуда потврђена у преосталом усвајајућем делу. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова жалбеног поступка накнади тужиљи износ од 18.000,00 динара у року од 15 дана.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужила је поднела одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису основани наводи ревизије о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП јер другостепени суд, након одржане расправе, приликом оцене изведених доказа није погрешно применио члан 8. тог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у радном односу код туженог од 12.07.2006. године на пословима радника у ... и углавном је радила на радном месту „...“ - ... . Послове које је тужила обављала ради више извршилаца у линији, тако да је и норма групна - линијска. Одлуком директора туженог од 30.04.2015. године о реорганизацији у сектору производње предвиђено је да се, због смањеног капацитета производње у свим производним линијама у односу на пословни план за 2015. годину, број запослених смањи за 35 лица. Предлогом програма решавања вишка запослених предвиђено је да се вишак запослених утврђује на основу њихових резултата рада - просечне месечне оцене у последњих 15 месеци, у периоду јануар 2014. године - март 2015. године. Саставни део програма је одлука директора туженог од 08.05.2015. године о престанку потребе за радом 35 запослених, а уз програм приложен је списак запослених за чијим је радом престала потреба, на којем се налази и тужила. Овај списак садржи просечне оцене свих 35 запослених које се крећу у распону од 2,79 до 2,97. Тужилина просечна оцена је 2,96.

У временском периоду релевантном за утврђивање вишка запослених тужила је била оцењена у јануару, фебруару, марту, јулу, августу и септембру 2014. године, јануару, фебруару и марту 2015. године. Када је оцењивана тужила је пет пута - у јануару, фебруару, августу и септембру 2014. године и фебруару 2015. године добила највишу оцену (3). Ниже оцене добила је у марту и јулу 2014. године, као и у јануару и марту 2015. године, при чему за смањене оцене не постоји документована евиденција учињене грешке као разлога за умањење оцене. Тужила није оцењивана у априлу, новембру и децембру 2014. године зато што је радно време или део радног времена провела на тренингу, као и у октобру исте године када је део фонда сати била на боловању и годишњем одмору. У истој години тужила није оцењена у мају и јуну иако су постојали услови за њено оцењивање. Оцењивање запослених врше њихови непосредни руководиоци који оцену достављају супервизору. Списак са оценама потписују тим лидер и менаџер производње и исти се након тога доставља одељењу туженог за људске ресурсе. Списак са оценама није објављиван по истеку месеца, али је сваки запослени знао да се његов рад оцењује и могао је од непосредног руководиоца сазнати своју оцену.

Тужили је уговор о раду отказан решењем од 28.05.2015. године, са образложењем да је на основу одлуке о реорганизацији у сектору производње број извршилаца смањен за 35 запослених и да је применом предвиђених критеријума утврђено да је тужила једна од запослених за чијим је радом престала потреба, са правом на отпремнину. Уговор о раду тужили је отказан са 29.05.2015. године.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Тужили је уговор о раду отказан на основу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, због престанка потребе за њеним радом услед смањења броја запослених у производњи, предвиђеног одлуком туженог од 28.04.2015. године. У поступку отказа уговора о раду из наведеног разлога тужени је, сагласно члану 153. Закона о раду, донео програм решавања вишка запослених, са садржином прописаном чланом 155. став 1. тог закона. Вишак запослених тужени је утврђивао применом критеријума „результати рада“, предвиђеног његовим Колективним уговором од 31.10.2014. године, чланом 80. став 4, односно на основу оцене непосредног руководиоца тужиле која је радила на радном месту за које нису утврђени индивидуални нормативи и стандарди рада. При том су коришћење оцене дате тужили у складу са Правилником туженог о оцењивању запослених у производњи од 29.08.2012. године. Означеним општим актом предвиђено је да оцењивање врши сменовођа, непосредни руководиоца запосленог, на основу његовог односа према послу и другим запосленим, резултата рада и поштовања правила, с тим што се не оцењују запослени који су на раду провели мање од 50% укупног фонда радних сати предвиђених за месец у којем се врши оцењивање, односно они запослени који се налазе на обуци.

Тужила је на тај начин добила оцену која је сврстава у групу од 35 запослених за чијим је радом престала потреба. Од укупно 15 месеци - период од јануара 2014. године до марта 2015. године, који је предвиђен као релевантан за утврђење вишка запослених, тужила је оцењена за девет месеци. Она оправдано није оцењена у месецима када је све или већи број радних сати провела на тренингу - обуци или је користила годишњи одмор, односно налазила се на боловању. Међутим, тужила није оцењена у мају и јуну 2014. године, иако је у тим месецима испуњавала услове да буду оцењена. Радила је више од 50% радних сати предвиђених за те месеце, а тужени не доказује да су постојали оправдани разлози због којих је у тим месецима изостала оцена о тужилином раду. Због тога нижестепени судови правилно закључују да се услед овог пропуста - изостанка оцене тужилиног рада у означеним месецима у којима је радила, за које није постојао разлог предвиђен наведеним Правилником туженог о оцењивању запослених у производњи, нити неки други оправдани разлог, доводи се у сумњу њена просечна оцена на основу које је сврстана на 24 место листе запослених са најлошијим резултатима рада, којима се као вишку запослених отказује уговор о раду.

Изјављеном ревизијом, којом се оспорава правилност примењеног материјалног права, тужени ни једним наводом не дотиче разлоге за правно становиште нижестепених судова како изостанак оцене за мај и јун 2014. године утиче на правилност укупне просечне оцене и положај тужиле на листи вишка запослених, које ревизијски суд прихвата као јасне и логичне.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић